

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/99/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112212309
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1112212309.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: T. D., nar. XX.X.XXXX, bytom G. XXX/XX, XXX XX P. M. F., zastúpený JUDr. Lubomírom Müllerom, euroadvokátom, Symfonická 1496/9, Praha 5, Česká republika, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 eur, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 1.12.2014, č.k. 7C/96/2012-218, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 28.10.2015 č.k. 7C/96/2012-327, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v prisudzujúcom výroku mení tak, že žaloba sa zamietá.

V zamietajúcom výroku sa rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej sa proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 480 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 480 eur od 5.4.2012 do zaplatenia (výrok I), vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol (výrok II) a žalovanej nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania (výrok III).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 1 ods.2, § 4 písm. c), § 6 ods. 1, 2, § 23, § 24 ods. 2, zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii (ďalej len „zákon o súdnej rehabilitácii“), § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), § 6 ods. 1,2, § 10, § 20, § 27 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, sa nestotožnil s výkladom žalobcu o účinkoch konania o obnove, ktorými tvrdil, že uznesením Okresného súdu Prešov č.k.. 1Nt/2/2011-27 zo dňa 29.11.2011 boli zrušené všetky predchádzajúce rozhodnutia, vrátane rehabilitačných rozhodnutí a keďže tieto rozhodnutia boli zrušené, neexistujú a nemožno od nich odvíjať nijaké právne dôsledky. Poukázal na obsah uznesenia Okresného súdu Prešov č.k.. 1Nt/2/2011-27 zo dňa 29.11.2011, z ktorého nevyplýva, že týmto uznesením bolo zrušené pôvodné rehabilitačné rozhodnutie ako celok, ale bol zrušený výrok o vine žalobcu za trestný čin, ktorý bol žalobcovi deklarovaný rozhodnutím VOS Košice sp. zn. T/112/58 zo dňa 3.9.1958 a rozhodnutia, ktoré mali vo výroku o vine svoj podklad. Uviedol, že pôvodné rozhodnutie o treste žalobcu, uvedené v rozhodnutí VOS Košice sp. zn. T/112/58 zo dňa 3.9.1958 bolo zmenené rozhodnutím VOS Prešov sp. zn. 1T-58/91 zo dňa 16.5.1991 z pôvodného nepodmienečného trestu odňatia slobody v

trvaní dvoch rokov a trestu straty vojenskej hodnosti iba na trest odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca. Mal za to, že v čase vydania rozhodnutia Okresného súdu Prešov č.k. 1Nt/2/2011-27 zo dňa 29.11.2011 bolo vo vzťahu k žalobcovi právoplatné rozhodnutie o vine žalobcu za trestný čin vyhýbania sa vojenskej povinnosti a výrok o odsúdení na trest odňatia slobody jeden mesiac. Vychádzajúcu z uvedeného súd prvej inštancie ustálil, že na základe tohto zmierňujúceho rozhodnutia vznikol žalobcovi nárok na odškodnenie podľa § 23 zákona o súdnej rehabilitácii s tým, že neuspokojené nároky žalobcu, vrátane nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné väzenie, ktorú si žalobca v rámci rehabilitácie v roku 1991 uplatnil, zanikli uplynutím troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest, t.j. uplynutím troch rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia VOS Prešov sp. zn. 1T-58/91 zo dňa 16.5.1991 (nadobudol právoplatnosť dňa 31.5.1991). Ako dôvodný tak posúdil len nárok žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy v súvislosti s odškodnením za trest odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca, uloženého žalobcovi rozsudkom VOS Prešov sp. zn. 1T-58/91 zo dňa 16.5.1991.

3. Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie vychádzal z dopadu vykonaného trestu odňatia slobody na život žalobcu a dospel k záveru, že výška nemajetkovej ujmy požadovanej žalobcom (16 eur za deň väznenia) je primeraná okolnostiam prípadu. Vo vzťahu k žalobcom uvádzaným rozhodnutiam českých súdov, súd prvej inštancie uviedol, že ich nemožno na daný prípad aplikovať pre odlišnosť vo vývoji právneho poriadku. Na základe uvedeného súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 480 eur (16 eur x 30 dní). Vo zvyšku žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

4. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne od 5.4.2012, vychádzajúc z toho, že žalobca si u žalovanej uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody) dňa 4.10.2011 (deň doručenia žiadosti žalovanej), preto 6- mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku žalobcu, vrátane zaplatenia priznanej náhrady plynula žalovanej od 4.10.2012 do 4.4.2012. Keďže žalovaná v uvedenej lehote nárok žalobcu neuspokojila, žalobcovi od nasledujúceho dňa (5.4.2012) vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške určenej podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. z uplatnenej hodnoty nároku na náhradu škody.

5. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“), a žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, náhradu trov konania nepriznal, pretože si trovy konania neuplatnil.

6. Proti zamietajúcemu výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to z dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.. Súhlasiac s právnym názorom súdu prvej inštancie o dôvodnosti jeho nároku na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne posúdil, keď mu priznal nárok len za 1 mesiac väznenia. Poukázal na to, že dňom nadobudnutia právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Prešov zo dňa 29.11.2011 č.k. 1Nt/2/2011-27, došlo k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a tiež všetkých rehabilitačných rozhodnutí, vrátane rozsudku Vojenského obvodného súdu Prešov zo dňa 16.5.1991 sp.zn. 1T 58/91. Preto, ak mu bolo na základe rozhodnutia Vojenského obvodného súdu Prešov zo dňa 16.5.1991 sp.zn. 1T 58/91 niečo vyplatené, mal by to vrátiť, lebo prijal plnenie na základe nezákonného a právoplatne zrušeného rozhodnutia, pričom od nezákonného a právoplatne zrušeného rozhodnutia nemožno počítať premičiacu lehota, tá začala plynúť až od 13.8.2011, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 28.7.2011 č.k. 41 Tv 1/11-22. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a uložil žalovanej zaplatiť mu sumu 9 520 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 5.4.2012 do zaplatenia a nahradiť trovy konania.

7. Proti prisudzujúcemu výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Poukázala na to, že zákon č. 119/1990 Zb. ani zákon č. 58/1969 Zb. neupravuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, preto súd prvej inštancie nemohol rozhodnúť nad rámec zákona. Dôvodnosť nároku žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy nevyplýva ani z čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd ani z čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na podporu svojej argumentácie poukázala na rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp.zn. 9C/189/2014-88 zo dňa 12.1.2015, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 9C/111/2009 a

Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co 85/2011. Nakoľko žalobca bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách rozsudkom z roku 1958 a vo výkone trestu odňatia slobody bol do roku 1969, teda pred ratifikáciou Dohovoru, nemožno na prejednávany prípad ust. Dohovoru aplikovať. Mala tak za to, že nie je daný právny základ pre priznanie nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobcom. Namietala však aj výšku prisúdenej nemajetkovej ujmy, poukazujúc na to, že zákonodarca nárok na nemajetkovú ujmu nezaradil do ust. § 23 zákona č. 119/1990 Zb., preto mal súd prvej inštancie prihliadať na ust. iných odškodňovacích zákonov účelom najbližších zákonu č. 119/1990 Zb. napr. zákon č. 305/1999 Zb. o zmiernení niektorých majetkových a iných krívd. Do pozornosti dala aj Stanovisko pléna Ústavného súdu ČR sp.zn. Pl. ÚS- ST. 39/14 zo dňa 25.11.2014. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v prisudzujúcom výroku zmenil tak, že žalobu zamietne.

8. K odvolaniu žalovanej sa žalobca vyjadril podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 13.7.2015, ktorý nesúhlasil s názorom žalovanej, že mu nemožno priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy s odkazom na výklad čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, poukazujúc na rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17.6.2015 sp.zn. 11C/65/2014 vo veci B. Y. a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9C/111/2009-73 vo veci T. Q., ako aj nález Ústavného súdu ČR zo dňa 15.4.2015 sp.zn. I.ÚS 819/15 vo veci D. G.. Námiety žalovanej považoval za nedôvodné aj s ohľadom na to, že rovnaká právna úprava vyplýva aj z čl. 9 ods. 5 a čl. 14 ods. 6 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach.

9. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 12.8.2016 žalobca doplnil podané odvolanie tak, že odkázal na právnu argumentáciu v odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9.6.2016 č.k. 9Co/344/2014-120, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30.1.2014 č.k. 21C/112/2012-74.

10. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 30.12.2016 žalobca doplnil podané odvolanie tak, že odkázal na právnu argumentáciu v odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.10.2016 č.k. 14Co/463/2015-168, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 2.2.2015 č.k. 17C/157/2014-63.

11. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je podané dôvodne.

12. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p).

13. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

15. Vzhľadom k odvolacím námietkam žalovanej sa javí zásadným posúdenie, či žalobcovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej sumy. Odvolací súd dáva do pozornosti, že z ust. § 23 ods. 1 zákona o súdnych rehabilitáciách nepochybne vyplýva, že citované ustanovenie nárok na odškodnenie výslovne náhradu nemajetkovej ujmy nezahŕňa. Odškodnenie nemajetkovej ujmy na základe citovaného ustanovenia zákona za daného stavu nebolo možné rozhodnutím súdu priznať aj napriek tomu, že v § 23 sú jednotlivé nároky uvádzané len príkladmo. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že účelom zákona o súdnych rehabilitáciách bolo najmä zrušiť odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti rešpektujúcej občianske politické práva a slobody zaručené ústavou a vyjadrené v medzinárodných dokumentoch a medzinárodných právnych normách, zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov osôb takto protiprávne

odsúdených v dôsledku porušovania zákonnosti na úseku trestného konania, odstrániť neprimerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie a umožniť zo zistených nezákonností vyvodiť dôsledky proti osobám, ktoré platné zákony vedome alebo hrubo porušovali. V uvedenom kontexte je potrebné vychádzať z toho, že hoci primerané hmotné odškodnenie má nezanedbateľnú materiálnu stránku, ide skôr o symbolické odškodnenie, ktoré nadväzuje na základné zadostučinenie morálne. Možno konštatovať, že zákon o súdnej rehabilitácii je vo vzťahu k ďalším právnym predpisom upravujúcim odškodňovanie neprávom odsúdených osôb (napr. zák. č. 58/1969 Zb., zákon č. 504/2014 Z.z.) predpisom špeciálnym, a preto má jeho právna úprava pred týmito všeobecnými úpravami prednosť. Z uvedeného možno uzavrieť, že ak by zákonodarca mal v úmysle odškodniť rehabilitované osoby aj za utrpenú nemajetkovú ujmu, bol by tento nárok v zákone upravený výslovne. Nakoľko sa tak nestalo, nemožno túto právnu úpravu za stavu, keď v zmysle čl. 46 ods. 3, 4 Ústavy SR má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu a orgánu verejnej správy alebo ich nesprávnym úradným postupom, za podmienok ustanovených zákonom, považovať za rozpornú s ústavne zaručenými právami. Podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy SR sa totiž týchto práv možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

16. V danom prípade nemožno aplikovať ani zásady z rozsudku ESLP zo dňa 29.5.1997 vo veci A. J. B. proti Grécku, a to z dôvodu skutkovej a právnej odlišnosti ako aj z dôvodu, že Grécko sa stalo členom Rady Európy od r. 1949 a jeho národné právo priznalo v roku 1975 Svedkom Jehovovým štatút "znáameho náboženstva" a na základe neskoršieho zákona oslobodilo duchovných uznaných náboženstiev od vojenskej služby. To platí i pokiaľ ide o rozhodnutia súdov Českej republiky; ktorými súd v zmysle § 193 C.s.p. nie je viazaný; keď prax českých súdov, ktoré v obdobných prípadoch priznávali aj odškodnenie nemajetkovej ujmy, nemožno považovať za správnu, pričom i Ústavný súd ČR v Stanovisku pléna zo dňa 25.11.2014, sp. zn. Pl. ÚS - st. 39/14, konštatoval, že nárok na nemateriálnu ujmu podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru vzniká iba za predpokladu, že k zásahu do osobnej slobody dotknutej osoby došlo, resp. tento zásah bol ukončený až potom, čo sa tento medzinárodný Dohovor stal pre ČR (rovnako aj pre SR) záväzný (t.j. od 18.3.1992) s tým, že okamih účasti tejto osoby na rehabilitácii z tohto pohľadu nie je relevantný.

17. V prejednávanej veci nemožno aplikovať ani čl. 5 ods. 5 Dohovoru, nakoľko Dohovor sa stal pre ČR (rovnako aj pre SR) záväzný od 18.3.1992. Vychádzajúc ustálenej judikatúry ESLP pokiaľ ide o otázku časovej pôsobnosti Dohovoru, je rozhodujúci okamih, či časový úsek, v ktorom k zásahu došlo, v opačnom prípade by došlo k porušeniu všeobecnej zásady zákazu retroaktivity v zmysle Viedenského dohovoru o zmluvnom práve. Preto neexistuje všeobecná povinnosť štátu napraviť krivdy alebo ujmy, ktoré spôsobil pred ratifikáciou Dohovoru [rozsudok veľkého senátu zo dňa 8.3.2006 vo veci Q. proti Chorvátsku, sťažnosť č. XXXXX/XX; k protiprávnemu konaniu štátu v dobe značne vzdialenej (nútené práce talianskych vojnových zajatcov, k deportácii došlo pred 3.9.1953, kedy Dohovor vstúpil pre Nemecko do platnosti), rozhodnutie zo dňa 4.9.2007 vo veci Associazione Nazionale Reduci dalla Prigionia dall' Interna-mento e dalla Guerra di Liberazione a 275 ďalších proti Nemecku, sťažnosť č.45563/04 (dostupné na W.:/.V.K.I..J.?I.-XXXXX).

18. Vychádzajúc z uvedeného ako nedôvodnú posúdil odvolací súd aj argumentáciu žalobcu, že priznanie uplatňovaného nároku umožňuje aplikácia čl. 9 ods. 5 a čl. 14 ods. 6 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach vydaného v Zbierke zákonov pod č. 120/1976 Zb. (ďalej len Medzinárodný pakt), ktorý nadobudol platnosť pre Československú socialistickú republiku dňom 23. marca 1976. Ust. čl. 9 ods. 5 a čl. 14 ods. 6 Medzinárodného paktu používa pojem „náhrada podľa zákona“ a „vymáhateľné právo na náhradu“, pričom povinnosťou každého štátu, ktorý je zmluvnou stranou paktu, bolo zabezpečiť tieto práva všetkým jednotlivcom na svojom území podliehajúcim jeho jurisdikcii bez akéhokoľvek rozlišovania podľa rasy, farby, pohlavia, náboženstva, politického alebo iného zmýšľania, národnostného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia (čl. 2 Medzinárodného paktu). Z uvedeného tak vyplýva, že ani ustanovenia Medzinárodného paktu nezakladajú priamy nárok na náhradu nemateriálnej ujmy, ale odkazujú na príslušnú vnútroštátnu úpravu. Vychádzajúc z čl. 46 ods. 3, 4 Ústavy SR „ každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu a orgánu verejnej správy alebo ich nesprávnym úradným postupom, ale za podmienok ustanovených zákonom“ a s poukazom na čl. 51 ods. 1 Ústavy SR „ domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 ústavy možno len

v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú“, odvolací súd ustálil, že uplatňovaný nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu nemožno bez ďalšieho vyvodiť ani z ustanovení Medzinárodného paktu.

19. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľov, odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvoláciu argumentáciu odvolateľov odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

20. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd napadnuté prvoinštančné rozhodnutie v prisudzujúcom výroku, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci, podľa § 388 C.s.p. zmenil a žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

21. Vo zvyšnej časti napadnutej odvolaní, t.j. vo výroku, ktorým súd prvej inštancie nad určený prísudok žalobu zamietol, rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods.1 C.s.p. potvrdil.

22. Nakoľko zmenou rozhodnutia vo veci samej v odvolacom konaní došlo k zmene skutkových východísk pre rozhodnutie o trovách, bolo potrebné zmeniť aj výrok o trovách v napadnutom rozhodnutí. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 a 2 C.s.p. a plne úspešnej žalovanej priznal nárok na plnú náhradu trov konania proti žalobcovi s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).